

Hồ Phiến

Contents

Hồ Phiến	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	19
9. Chương 9	21
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	25
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	28

Hồ Phiến

Giới thiệu

Chuyển Ngữ: LamBeta: Chan ChanThẻ loại: Trung thiên đam mỹ, cổ đại, huyền huyền, kiếp trước kiếp này, thanh thủy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phiens>

1. Chương 1

Ven bờ Trường Giang, sáng sớm sương mù dày đặc. Trên mặt sông nơi đường chân trời nối liền mây nước dường như phủ một lớp màn trắng bạc, không nhìn thấy rõ. Xuyên thấu qua sương mù mờ mịt, chỉ nghe thấy tiếng đục sáo lạnh lạnh được cơn gió buổi sớm mai quện đầy hơi nước ẩm ướt đưa về phương xa...

“Tiểu nhân nhân cư vi bất thiện, vô sở bất chí, kiến quân tử nhi hậu yếm nhiên...”

Tiếng trẻ con nghiêm chỉnh đọc bài.

Sau đó, liền nghe được một giọng nam trong sáng vang lên, chất chứa tiểu ý:

“Tiểu nhân nhân cư vi bất thiện, câu này ý nói: khi tiểu nhân rảnh rồi thì chuyện xấu gì cũng có thể làm, nhưng một khi gặp quân tử, hẳn sẽ cảm thấy hành vi của mình không tốt, vì thế mới phải che che giấu giấu...”

Mặt trời nhú lên lấp ló, ánh nắng sớm xuyên qua sương mù chiếu lên mặt sông thành từng dải sóng nước lấp lánh ánh sáng, cũng chiếu sáng nhà gỗ nhỏ ven bờ. Ánh dương ấm áp lọt qua song cửa sổ rải xuống mặt đất một màu vàng óng, rọi lên khuôn mặt hài đồng bên cửa làm sáng bừng cả những chiếc lông tơ rất nhỏ trên gò má bé con xinh xắn.

“Phu tử, phu tử, con biết,” thằng nhóc mặt tròn ngồi một bên trong nhà gỗ giơ tay cao cao, “câu này lần trước phu tử nói rồi, hình như là...tự tà hình tuệ [1]”

[1. Nguyên gốc: tự tà hình uế, nghĩa là tự biết xấu hổ]

“Ngốc! Là ‘uế’, không phải là ‘tuệ!’” Thằng nhỏ da đen bên cạnh tiểu quỷ mặt tròn liếc mắt khinh thường nhìn đứa bạn ngồi cạnh, vươn tay nhỏ lên, không chút nghĩ ngợi đặt một cái lên đầu nó.

Thấy tình cảnh ấy, người lớn duy nhất trong nhà không giận mà cười.

Đó là một thanh niên một thân áo xanh. Dù cho không nhìn quyển sách trên tay y, cũng thấy mặt mũi ngũ quan của y mang đậm phong độ của người trí thức, mi mục thanh tú, tóc búi cài trâm trang trọng chỉnh tề, bên mai không có lấy một sợi tóc rối.

Khóe môi khẽ nhếch, con người đen lầy tràn ngập ý cười, y vươn tay, lấy sách gõ nhẹ lên đầu tiểu quỷ da đen lấy làm trách cứ _____ động tác tuy khoa trương, xuống tay lại rất nhẹ mềm.

Sau đó, y lấy trong tay áo ra hai cây kẹo đường nho nhỏ, đưa một cây cho nhóc con trước mặt, cười nói: “Thưởng cho con biết học biết dùng.”; lại đưa cây nữa cho thằng nhóc da đen, cười bảo: “Thưởng cho con học lâu nhớ kĩ.”

Trong nhà có sáu đứa trẻ con, chúng nó trông thấy thế thì gọi vẳng lên “phu tử” “phu tử”, đứa nào cũng muốn ăn kẹo đường. Thanh niên nhất nhất đồng ý, tạm thời ngừng dạy, phát từng cái kẹo cho đám trẻ nhỏ.

Lũ trẻ liếm kẹo đường mặt mày hớn hở, vui vẻ nói chuyện đùa chơi. Tiểu quỷ mập mập ngồi dựa cửa sổ lúc trước chuyên tâm đọc sách, giờ đang lắc lư cái đầu ngơ ngẩn nhìn ra ngoài. Vừa nhìn một cái, nó đã “A” lên một tiếng:

“A! Có con cáo con!”

Đám trẻ nhao nhao ủa tới gần cửa sổ nhìn ra ngoài, thanh niên cũng không ngoại lệ.

Mép nước nơi bờ sông, trên mặt cỏ xanh non có chú cáo con màu trắng lẳng lặng đứng đó. Gió sông nhẹ nhàng phát phơ bộ lông tuyết trắng trên người cáo con, nó giương to đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng về nhà gỗ bên này.

Lũ nhỏ đều cảm thấy mới mẻ, kinh ngạc kêu oa oa không ngừng. Nhóc da đen gan lớn hướng về phía cáo trắng, vừa “khu khu” hai tiếng vừa muốn bật cửa sổ chạy ra, lại bị thanh niên nắm bả vai cản lại.

Động tĩnh trong phòng làm giật mình con se sẻ trên trắng cỏ non, nó vụt bay, vụt hạ. Chỉ có con cáo nhỏ vẫn bất động như cũ, lẳng lẽ trông sang.

Khó hiểu, tầm mắt thanh niên chạm tầm mắt nó.

Bị một đôi mắt như vậy nhìn chăm chú, trong lòng thanh niên không khỏi có chút sợ hãi. Y chưa từng tìm hiểu ánh mắt của dã thú, cho nên trong đôi mắt xanh biếc kia, y nhìn không ra hỉ ra bi, không thấy bất cứ cảm xúc nào, thứ duy nhất mà y có thể xác định, chỉ là nó vẫn đang im lặng nhìn y mà thôi.

Sương sớm lại nổi lên mờ lung, dần dần lan tỏa khắp không gian mờ ảo. Dáng hình trắng tuyết dường như tan biến hòa vào màn sương. Thế nhưng thanh niên vẫn thấy rõ ràng, cặp mắt biếc xanh sắc bén vẫn nhìn mình không dứt, tựa như trong trời đất không còn vật gì khác cả.

Thanh niên càng lấy làm lạ, càng sinh nghi. Sau khi dặn đám trẻ đợi trong phòng, y đẩy cửa, đi ra ngoài. Cánh cửa vang “két” một tiếng, khiến mấy con chim trên cành cao giật mình vụt bay, cũng khiến con cáo nhỏ kia, chuyển động.

Nhưng không phải nó giật mình bỏ chạy, mà là chậm rãi đi về phía y. Tới trước mặt thanh niên, cáo trắng nhỏ dừng lại, ngồi xuống, ngẩng đầu ngược mắt lên nhìn y.

Mắt thấy cáo con đáng yêu xinh xắn, cái đuôi thi thoảng còn lúc la lúc lắc, thanh niên cúi người, thử thăm dò vuốt ve bộ lông như tuyết như nhung.

Cáo con không tránh, chỉ điềm nhiên ngồi đó chăm chú dõi mắt nhìn thanh niên mặc cho y vuốt lưng mình. Sau một lúc lâu, nó bỗng nhiên vươn chân trước ra, đập lên bàn tay trái thanh niên đang buông xuống.

“Ồ.” Thanh niên cong cong khóe môi vẽ nên nụ cười nhàn nhạt. Y không thấy có gì khác thường, chỉ nghĩ cáo con này có duyên với mình quá đi thôi. Y cầm nhẹ cái móng vuốt nhỏ xinh, khẽ cười.

Lũ trẻ con nhìn thấy cáo nhỏ không những không cần người mà còn rất thích phụ tử thì đua nhau xông ra khỏi nhà, vây quanh cậu chàng mà mồm năm miệng mười. Đứa nhất gan chỉ dám sờ nhẹ cái đuôi lông xù, đứa to gan một chút thì nắm cái tai be bé. Mới đầu cáo con còn chịu đựng ngồi im, cuối cùng hẳn là nổi giận, nó nhảy lên đầu vai thanh niên, dứt khoát chôn đầu vào hõm cổ y, nằm im phăng phắc cứ như đã ngủ rồi.

Thanh niên bắt đầu dĩ nhiên khoe môi, vỗ tay gọi đám trẻ về phòng nhỏ, tiếp tục đọc “Tiểu nhân nhân cư vi bất thiện”.

Y chuyên tâm chú mục vào giảng giải cuốn sách trong tay, không để ý thấy, cáo con trên vai bên cổ mình len lén nheo lại một con mắt, dùng đôi con ngươi xanh màu ngọc bích, lẳng lặng ngắm sừng mặt y đắm đắm.

2. Chương 2

Đã gần đến chính ngọ, Hà Tử Yến tiễn đám trẻ con ra ngoài lớp học, nhìn chúng nó lon ton bước chân nhỏ, tốp năm tốp ba chạy ào về phía thuyền đánh cá gọi cha mẹ kêu đói bụng. Y cười nhẹ một tiếng, xoay người về phòng thu dọn băng ghế, xếp gọn sách vở ngay ngắn chỉnh tề.

Thấy y tay nắm tay mười thu dọn dọn, cáo con nhảy xuống khỏi vai y. Nó ve vẩy cái đuôi lông xù, ngửa đầu nhìn y làm việc, lại thủy chung đảo quanh chân y, theo y đi hết đầu nọ đến đầu kia gian phòng học nhỏ hẹp.

Hà Tử Yến nhìn thấy thì không khỏi buồn cười. Y không chút nghĩ ngợi, lại dẫn dò cáo con bên chân như dẫn đám trẻ bình thường: “Ngoan, ra kia ngồi đi. Chờ một lát là được rồi.”

Cái tai be bé đầy lông tơ trắng muốt hơi giật giật như thể nghe hiểu. Nhưng mà, cáo con vẫn ngẩng đầu nhìn y, vẫn bám dính bên chân y, cái đuôi thì vẫy vẫy, thì thoảng lại quét qua đôi giày vải của y.

Khẽ cong khoe môi, Hà Tử Yến càng cảm thấy buồn cười: sao y lại hồ đồ đi nói đạo lý với cáo con cơ chứ, làm như là nó nghe hiểu được không bằng. Nghĩ đến đây, y cười khẽ, nâng tay, không nói nhiều lời mà chỉ ngồi xổm xuống xoa xoa đầu cu cậu rồi lại đứng dậy tiếp tục dọn dẹp.

Không biết bao lâu sau, ánh mặt trời dần dần tắt lịm, sắc trời u ám. Chẳng mấy chốc, màn trời xám xịt đổ mưa rào, những hạt mưa nện xuống mặt đất tí ta tí tách liên miên không ngừng. Chỉ một lát sau, dưới nền đất bùn đã đọng lại những vũng nước con con, nước mưa theo mái ngói trượt xuống dừng lại trong ấy, lúc mau lúc chậm.

Hà Tử Yến liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, màn mưa phủ xuống chân trời mặt đất, hàng liễu ven bờ sông phía xa xa như trải dài thành một làn khói xanh mờ. Y hạ gậy chống, đóng cửa sổ, cầm áo tơi cạnh cửa mặc vào, tiện đà ngồi xuống nhìn đôi mắt xanh biếc trước mặt, vươn tay, cười hỏi: “Đi theo ta không?”

Cáo con không chút do dự đặt móng nhỏ lên tay y. Hà Tử Yến cười nhẹ một tiếng, ôm cu cậu vào trong ngực, buộc áo tơi lại.

Tiếng mưa rơi tí tách gõ lên nón tơi, lại trượt xuống theo vành nón kéo một bức rèm mưa trước mắt. Tầm nhìn không rõ trong cơn mưa mờ mịt, Hà Tử Yến đi theo đường nhỏ vào nhà, nước bùn thấm vào giày vải ướt đầm. Cáo con được y ôm sát trong áo tơi, không dính nửa giọt nước mưa.

Sau khi đẩy cửa vào phòng, việc đầu tiên Hà Tử Yến làm là đặt nhóc con lên bàn rồi mới xoay người cởi áo tơi rũ nước. Mà cáo con ngồi trên bàn nhìn y, thấy y cúi người lau ống quần, liền quay đầu nhảy vụt xuống bàn, đánh giá một vòng căn nhà rồi chạy vào gầm chiếc giường gỗ. Lúc nó chui ra, trong miệng đã ngậm một đôi giày vải sạch sẽ.

Thấy cáo con ngậm giày đến trước mặt, Hà Tử Yến đầu tiên sửng sốt, sau đó khẽ cười: “A, đa tạ nhé.”

Nhóc con hiểu ý người như vậy làm cho Hà Tử Yến không khỏi nghĩ đến thứ gọi là “tính thông linh” mà người ta hay nói. Vì thế y dứt khoát ngồi xổm xuống trước cáo con, cười hỏi: “Ta họ Hà, tự Tử Yến. Nếu người nguyện ý theo ta về nhà, ta sẽ đặt tên cho người, chịu không?”

Cáo con thực sự gật gật đầu. Hà Tử Yến càng cảm thấy nó với mình thông linh hữu duyên. Y suy nghĩ một lát, nhẹ giọng hỏi: “Lông cả người người trắng như tuyết mịn, gọi là Tiểu Tuyết có được không?”

Cáo con trừng mắt lườm y, sau đó xoay người tặng cho y một bóng mông, ý tứ kháng nghị rất rõ ràng. Hà Tử Yến càng buồn cười, thế là chạy qua trước mặt nó, cười hỏi: “Thế....Tiểu Bạch nhá?”

Ánh mắt xanh biếc liếc xéo, cái đuôi nhung nhung dựng thẳng lên quét qua hai má Hà Tử Yến. Tuy là không đau, nhưng động tác này nhìn kiểu gì cũng không giống như đang vừa lòng. Thấy sau khi liếc xéo mình thì cáo con ngẩng đầu quay sang chỗ khác không thèm nhìn nữa, Hà Tử Yến đột nhiên có cảm giác....

...Y bị cáo con kì thị.

Cảm giác này khiến cho y không biết nên khóc hay nên cười. Trầm ngâm thật lâu, y mới vuốt khẽ lên lưng nó, nhẹ nhàng bảo: “Ánh mắt người giống như ngọc bích, bạch và bích, ta lấy hai âm đặt là Bạch Bích, được chứ? Có bạch bích chẳng cầu chi nữa, thấy sao?”

Thân mình cáo con hơi khựng lại, chỉ lẳng lặng ngồi đó, hồi lâu không nhúc nhích. Đương lúc Hà Tử Yến cho rằng nó vẫn bất mãn với cái tên này, đang cân nhắc hay là đổi sang tên khác thì nó hồi thần lại, vươn vuốt nhỏ đập lên tay y.

Thấy nó nhìn thẳng vào mình không chớp, Hà Tử Yến hốt nhiên cảm thấy dường như nó đã nhìn thật lâu thật lâu, từ lúc đầu gặp mặt nó đứng trên mặt cỏ trông sang rồi cứ như vậy mà không hề dời mắt, tựa như có điều muốn nói.

Nhẹ nhàng lắc đầu, thậm chí chính mình suy nghĩ nhiều quá. Hà Tử Yến gọi khẽ một tiếng:

“Bạch Bích.”

Cáo con bỗng nhiên thả người nhảy lên đầu vai y, vùi mặt vào hõm cổ y im lặng, hồi lâu chẳng thấy nâng lên.

3. Chương 3

Thế là, Hà Tử Yến có thêm một vị “hồ hữu”.

Vị “hồ hữu” này tính tình rất cổ quái, còn khó dạy hơn cả lũ trẻ đang học chữ. Y chuẩn bị cơm trắng cho nó, trộn chút thịt vụn vào đặt trong thau, thế mà Bạch Bích không thèm liếc thau cơm lấy nửa cái, coi như không nhìn thấy, sau đó thông thả bước qua, nhảy lên bàn của y.

Hà Tử Yến âm thầm buồn cười, đành nhận mệnh bưng thau cơm đặt lên bàn, còn phải ra hiệu “mời” nó. Ấy thế mà Bạch Bích vẫn không phản ứng, chỉ ngồi cạnh tay y chẳng ừ chẳng hử gì, thấy y gấp đồ ăn, nó không chút do dự gặm luôn một miếng.

Tên này thật đúng là tính tình con nít, chẳng lẽ còn muốn y bón cho ăn nữa hay sao? Hà Tử Yến giả vờ hồ đồ, giả vờ không biết, cho là nhóc con đói bụng thì kiểu gì rồi cũng phải ăn thôi. Ai ngờ Bạch Bích không chịu hợp tác, chỉ cần không phải là thức ăn y bón thì nửa miếng cũng không động vào.

Cuối cùng vẫn là Hà Tử Yến đau lòng sợ nhóc con bị đói, đành phải kẹ nó chơi xấu, mặc nó ăn chung. Nếu Bạch Bích là một đứa trẻ thì còn có thể nói chút đạo lý dạy nó không được chờ cơm đến rồi há mồm, cơ mà nó có thông minh đến mức nào cũng chỉ là một con cáo con, làm sao y có thể trông mong nó hiểu cái gì là đạo lý làm người cho được?

Bất quá tuy rằng Bạch Bích có chút kén chọn với chỗ ăn cơm và người ăn cùng nhưng vạn hạnh là nó không kén ăn. Hà Tử Yến ăn cái gì thì nó ăn cái đó, cũng không vào thôn trộm gà như những con cáo khác.

Càng thần kì là lúc Hà Tử Yến đọc sách nó còn ngồi một bên đọc cùng. Vốn dĩ y cứ nghĩ Bạch Bích chỉ nhìn sách ngẩn người thế thôi, vậy mà có một lần y đọc xong định lật trang, nó lại bỗng nhiên vươn vuốt cáo đề tay y lại, cho đến tận lúc nó đọc hết trang đó mới buông vuốt ra ý bảo y có thể lật rồi.

Một khắc kia, Hà Tử Yến hoàn toàn ngây dại. Kinh ngạc, sững sốt, khó tin...cho dù động vật có thông minh đến lúc nào cũng không có khả năng biết chữ mà! Trừ khi...

Y ngẩn người nhìn Bạch Bích một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được nữa, ho khan một tiếng, khép sách, nghiêm mặt hỏi:

“Bạch Bích, ngươi...ngươi có phải là...yêu quái không?”

Nhóc con liếc y một cái trắng mắt, sau đó dứt khoát vẩy đuôi tiêu sái xoay người chống mông về phía y, vùi đầu ngủ, không thèm để ý đến y nữa.

Đối mặt sự cự tuyệt trắng trợn như thế, Hà Tử Yến nhất thời không biết nói gì. Suy nghĩ hơn nửa ngày, y miễn cưỡng coi sự tình đơn giản chỉ là trùng hợp_____nhưng mà, kì thực trong lòng y đã sớm loáng thoáng

hiện lên một đáp án khác. Điều càng làm cho y kinh ngạc hơn chính là cho dù ban này nghĩ Bạch Bích là yêu quái, y cũng chỉ quá đổi kinh ngạc mà thôi, hoàn toàn không cảm thấy sợ hãi kinh hoàng chút nào.

Nhìn cái đuôi trắng tuyết như nhung, khoe môi Hà Tử Yến cong lên thành một nụ cười khỏ, trùng hợp cũng được mà yêu quái cũng tốt, Bạch Bích trở thành người bạn nhỏ của y, chỉ có thể giải thích bằng một chữ “duyên” thôi.

Có điều, Hà Tử Yến không dự đoán được, người bạn nhỏ tưởng như hữu duyên này sẽ hạ sát thủ với y...

4. Chương 4

Đêm hôm đó, tiếng mưa rơi thánh thót ngoài cửa sổ. Tuy nói mưa xuân thấm ướt vạn vật lặng yên không tiếng động, nhưng từng hạt từng hạt nước mưa vẫn ngưng tụ nơi mái hiên nhà rồi rơi xuống vũng nước, tí ta tí tách, khi khoan khi nhặt tấu lên một bản hòa ca dịu dàng.

Đêm tối không trăng khiến trong nhà tối om như mực. Hà Tử Yến vốn đang ngủ say sưa đột nhiên thấy trên ngực càng ngày càng nặng như có khối đá lớn đè lên, ép cho y không tài nào động đậy nổi, đến cả hít thở cũng trở nên khó khăn. Mà lúc ấy, cổ họng truyền đến cơn đau, hơn nữa càng ngày càng đau hơn, càng ngày càng nghiêm trọng.

Tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu, Hà Tử Yến giật giật mí mắt muốn dậy. Nhưng mà động tác hết sức đơn giản ấy lại khiến cho y phải dốc hết cả mười phần sức lực. Cảm giác đau đớn trên cổ như nhói khó chịu làm cho y không nhận được hít ngược một hơi, cố gắng muốn mở mắt ra.

Trong mộng lung mơ hồ, y chỉ thấy một đôi mắt xanh biêng biếc sáng rực lên trong bóng tối.

Kể được coi là lớn gan như Hà Tử Yến thấy đôi mắt xanh yêu dị ấy lóe lên giữa đêm hôm khuya khoắt tối tăm cũng khó mà nén nổi run rẩy trong lòng. Sống lưng lạnh buốt không rõ nguyên do, y hít một hơi khí lạnh theo bản năng, bấy giờ mới chân chính hiểu được chữ “sợ” viết như thế nào.

Có điều không mất bao lâu y đã hồi thần: hẳn là Bạch Bích nhà mình trèo lên giường đè lên người mình chứ còn ai trông khoai đất này nữa. Đang muốn cười khê một tiếng nhắc nó sang một bên, y lại cảm giác có điều bất thường_____

Trên cổ vô cùng đau đớn, y đưa tay lên sờ, tức thì đau đến thấu tim gan, bàn tay chạm tới chất lỏng đặc sệt và ẩm ướt.

Hà Tử Yến vội vàng đứng dậy châm đèn. Thế nhưng trong khoảnh khắc xuống giường, cơn choáng váng trào lên khiến cho đầu y nặng nề còn chân thì nhẹ bẫng, thiếu chút nữa đã khụy xuống, may mà kịp nắm mép giường chống được người lên. Chịu đựng cảm giác váng vất khó nói, y sờ soạn trên bàn hồi lâu, cuối cùng cũng thấp được đèn sáng.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho y cả kinh, chỉ thấy bàn tay mình toàn máu đỏ. Hà Tử Yến sững sốt hồi lâu mới hiểu ra có chuyện gì liền cúi đầu nhìn, thấy cổ áo lót trong nhuộm đỏ, tay y sờ thấy miệng vết thương trên cổ còn chưa cầm máu, chất lỏng ẩm áp phút chốc đã nhiễm hồng cả ngón tay.

Y cuống quýt cầm khăn vải buộc vết thương lại, nhin đau đứng lên. Vừa định đến bên tủ tìm thuốc trị thương, lúc quay đầu thoáng liếc đến trên giường, Hà Tử Yến đã thấy Bạch Bích ngồi yên ở đó, cặp mắt xanh biếc nhìn y đăm đăm.

Bên miệng nó nhoe nhoét máu tươi, nhuộm đầm lông trắng đỏ máu.

Đôi mắt cáo xanh biếc yêu dị, da lông tuyết trắng loang lổ máu người, cảnh tượng này quý dị không lời nào tả xiết. Điều làm cho Hà Tử Yến càng thêm kinh sợ là trên khuôn mặt cáo của Bạch Bích lại lộ vẻ như thể đang cười...

Mất thấy cảnh tượng này, Hà Tử Yến vừa sợ vừa giận, sợ tới mức y rùng mình một cái, không quản mưa đêm lạnh lẽo, mở cửa xông thẳng ra ngoài, guồng chân chạy như điên.

Bạch Bích vẫn lẳng lặng ngồi đó nhìn từng động tác của y. Đến tận khi cánh cửa lung lay khép mở cuối cùng bị gió lạnh đóng lại, đến tận khi bóng hình thanh niên tan biến vào trong đêm tối, cuối cùng không còn trông thấy nữa, nó mới rời tầm mắt nhìn về tấm rèm mờ mịt dệt bởi màn mưa lâm thâm ngoài song cửa.

Ánh đèn trên bàn vẫn còn sáng, ánh lửa khi mờ khi tỏ soi lên bóng dáng cáo con, đồ dài trên bức tường đối diện, chiếu xuống một cái bóng kì dị âm tình bất định. Liếc mắt nhìn lên, không giống con cáo nhỏ chân ngắn người tròn, mà là một bóng người cao lớn....

5. Chương 5

Đối với Hà Tử Yến mà nói, việc biết “Bạch Bích là hồ yêu” còn không đáng sợ bằng khi biết “Bạch Bích muốn giết y”, thế nhưng đêm hôm khuya khoắt gõ cửa nhà đại phu, đối mặt với ông già sợ hãi chất vấn mình, y bỗng nhiên lại chần chừ.

Nếu như nói thật, mọi người trong thôn chắc chắn sẽ họp nhau lại mà đi trừ yêu....

Vừa nghĩ đến quả cầu lông tròn vo ngoan ngoãn ngồi bên tay mình đọc sách, hoặc trèo lên bàn gỗ cùng ăn cơm, hoặc đôi khi chẳng làm gì cả, chỉ luẩn quẩn bên chân mình mà dùng ánh mắt như phỉ thúy lẳng lặng trông theo, Hà Tử Yến bưng tỉnh khỏi cơn sợ hãi, càng cân nhắc càng cảm thấy Bạch Bích chẳng phải là một con yêu quái hung tàn. Mà, con cáo nhỏ lông trắng muốt thích vùi đầu ngủ bên chân y kia, sẽ không chí tâm muốn hại y đâu.

Nghĩ tới đó, Hà Tử Yến liền quyết định chủ ý. Đối mặt với câu hỏi của người đại phu già, y không giỏi nói dối, phải áp dụng suy nghĩ hồi lâu mới nặn ra được một cái cớ chẳng lừa nổi đứa trẻ lên ba: bị chó cắn.

Không cho đại phu có thời gian nghỉ hoặc vấn đề “làm sao chó cắn được lên cổ người”, Hà Tử Yến đợi vết thương được băng bó kĩ càng liền thở dài cáo từ đi ngay. Ra đến bên ngoài, phương đông đã nhuộm sắc ban mai mà mưa phùn vẫn chưa ngừng hẳn. Đại phu cho mượn chiếc ô giấy dầu, Hà Tử Yến cảm tạ, nhận ô, bước trên con đường đất trở lại nhà mình.

Tuy là tâm ý đã quyết, thế nhưng cứ nghĩ đến việc nói đạo lý với một con yêu hồ thì Hà Tử Yến lại vẫn khó tránh oán thầm trong lòng. Dọc theo đường đi, y cứ nghĩ mãi lý do thoái thác, chưa nghĩ xong thì đã đi tới trước cửa nhà rồi.

Nhìn cánh cổng tre quen thuộc, y lại sửng sốt.

Trong khoảnh khắc ấy, bốn phía lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng mưa lâm thâm rơi trên tán ô giấy dầu tí tách.

Trời mỗi lúc một sáng hơn, trong không gian lơ mờ sương khói, nhàn nhẽ mềm theo gió nhẹ lay. Giữa đất trời giăng mắc một tấm rèm mờ ảo phủ lòa nhòa những cảnh vật ở miền xa ngút mắt. Từng giọt từng giọt mưa đọng nơi mái gianh như những hạt ngọc quý trong ngần rơi xuống mặt đất, thật lâu sau mới nghe vọng lại tiếng đình đương.

Vẫn chẳng nghĩ ra lý do thoái thác nào thích hợp, Hà Tử Yến không khỏi lại nhếch môi thành một nụ cười bất đắc dĩ. Thường nghe người ta nói: “Chỉ sợ thiếu sách vở khi cần”, đáng thương cho y gian khổ học hành bao nhiêu năm mà bây giờ dốc hết đầy bụng kinh thư vẫn chẳng nghĩ ra được thượng sách nào đáng tham khảo. Hồi lâu sau, y rút cuộc cũng khép ô lại, nhẹ nhàng vẩy hết nước mưa, cuối cùng cong ngón tay gõ nhẹ lên cổng trúc.

“Bạch Bích?”

Trả lời y chỉ có tiếng mưa rơi vọng khắp đất trời, gọi được hai câu, y lại bất giác muốn cười: đây rõ ràng là nhà của mình, khách khí cái gì mới được chứ? Lại nói, dù cho Bạch Bích là hồ yêu đi chăng nữa thì cũng không có nghĩa là nó sẽ trông cửa mà.

Nghĩ vậy, Hà Tử Yến đưa tay đẩy cửa_____nhưng y vừa mới chạm vào cánh cửa thì nó đã tự mở ra rồi. Sau tiếng vang cọt két của bản lề, đập vào ngay trước mắt vẫn là cặp nhãn đồng xanh biếc.

Hà Tử Yến rùng mình, nhưng lại không cảm thấy bất ngờ. Y vừa vào nhà, Bạch Bích vốn dĩ vẫn ngồi trên bàn gỗ nhìn chăm chăm ra cửa trông thấy y thì ánh mắt lóe lên, sau đó lập tức quay đầu lại nằm sấp xuống, cho y một bóng mông tròn trịa. Nhìn một màn này, Hà Tử Yến cảm giác... chuyện này y dần tới là đúng rồi.

“Bạch Bích, ” nhẹ giọng gọi, y đi tới trước mặt cáo con, “Chúng ta nói chuyện, được không?”

Cáo trắng vùng đuôi vùi đầu vào hai chân trước như không nghe thấy.

Suy nghĩ khả năng dị thường của Bạch Bích, mới đầu Hà Tử Yến còn hơi hơi sờ sợ, cơ mà lúc này nhìn phương thức cư xử như trẻ con của nó thì y quên bống chữ sợ ở tận phương nào luôn. Mắt thấy thái độ không chịu hợp tác của cáo con, y đưa tay kéo cái đuôi mềm mại như nhung ý muốn bảo nó lại gần. Ai ngờ nhóc con kia không dùng năng lực kì lạ để chống cự cũng chẳng nghe lời mà xoay người như y muốn. Kéo kéo một hồi, cuối cùng người với cáo thành ra độ sức kéo co với nhau.

Hà Tử Yến hơi tăng thêm lực tay, Bạch Bích dứt khoát găm luôn móng vuốt vào bàn gỗ, mặc cho y vừa kéo vừa lùi, nó vẫn cứ bất động như núi.

Thấy cái bàn gỗ đang lành lặn bị cào ra mấy lỗ móng vuốt hồ ly, Hà Tử Yến dở khóc dở cười, chợt thấy Bạch Bích bướng bỉnh lên y hết như trẻ nít nhà bên, khuyên không được, mà đánh chẳng đành...

Bỗng nhiên ý tưởng chợt lóe trong đầu Hà Tử Yến, y buông tay đứng thẳng dậy, đi nhanh ra phía cửa, không liếc nhìn Bạch Bích lấy một cái. Đi ra ngoài, y còn hảo tâm đóng kín cửa lại.

Ngoài phòng mưa xuân giăng giăng, trên mặt sông như tỏa lên một làn khói bạc. Hà Tử Yến yên lặng đếm thầm ba tiếng rồi bất thành linh xoay vệt cửa lại mở toang cửa nhà ra.

Cáo con trên mặt đất rõ ràng bị bất ngờ, nó giật mình lùi về phía sau một bước, sau đó lập tức hiểu ra, thế là dùng đôi mắt như ngọc phỉ thúy hung hăng lườm Hà Tử Yến.

Y không thêm sợ, ngược lại cười lên thành tiếng: “Sao nào? Không ngủ nữa? Cuối cùng cũng chịu nhìn ta rồi đấy à?”

Đối mặt với nụ cười của y, Bạch Bích thẳng thốt cứng ngắc người, không né cũng không động, cứ thế mà kinh ngạc nhìn thanh niên trước mặt _____ cái người thanh niên này chỉ mới vài canh giờ trước thiếu chút nữa đã bị hấn cắn đứt yết hầu đấy.

“Ai —— “

Tiếng thở dài nhẹ như không có khiến cho Hà Tử Yến cơ hồ tưởng mình nghe nhầm, thế nhưng một khắc sau, trước mắt y bỗng tỏa một luồng khói nhạt, mờ mịt đến khó lòng mở mắt.

Nhìn lại lần nữa, chỉ thấy một thanh niên cao gầy mình khoác bạch y.

“Bạch Bích?” Y gọi một tiếng theo bản năng, coi như xác nhận.

Bạch y thanh niên không đáp lời y, chỉ dùng cặp mắt xanh như phỉ thúy lẳng lẳng nhìn y không chớp, trên khuôn mặt bình thản không nhìn ra bất cứ biểu cảm gì, biết bao lạnh lùng xa cách.

“Không thể tưởng tượng được, ” Hà Tử Yến ho nhẹ một tiếng, cười nói, “Thì ra người lớn như vậy rồi. Thế

nào mà lúc trước cứ nhất định phải làm nũng, không bón cơm cho thì không ăn thế hả?”

“...”, Biểu cảm lạnh lùng của bạch y thanh niên thoáng chốc vỡ vụn, ánh mắt sắc lẹm liếc sang lại thoáng thấy độ cong nhẹ nhàng bên khóe môi người kia, sau cùng hần rũ mắt xuống, hai nắm tay siết chặt thật chặt bên người.

Tuy Hà Tử Yến đưa ra yêu cầu “nói chuyện đằng hoàng”, cơ mà đối tượng y kì vọng là con hồ yêu nho nhỏ nhưng trắng muốt kia cơ, ai mà ngờ được nhóc con từng cọt cọt bên chân y, gặm giấy vãi mang đến cho y lại nhỏ giở chỉ trong nháy mắt thế này cơ chứ. Không phải trẻ con dễ bảo mà thành thanh niên luôn rồi.

Trong truyền thuyết dân gian có cách nói thế này: yêu quái muốn tu luyện thành hình người ít nhất cũng phải mất mấy trăm năm. Đối mặt với vị hồ yêu rõ ràng là lớn hơn mình không biết bao nhiêu cái xuân xanh, Hà Tử Yến nhất thời không biết phải dùng giọng điệu thế nào để nói chuyện nữa: y đã sớm quen coi Bạch Bích là một đứa nhóc con rồi, mà thanh niên trước mắt này có phải con cáo con khỉ á kia đâu, này là mày kiếm, này là mắt xanh, này là bờ môi mím chặt không nói không rằng, nhìn qua...tính tình chẳng tốt gì cả.

Đang lúc Hà Tử Yến dùng nguyên lý “tương do tâm sinh” để phỏng đoán tính tình người ta thì Bạch Bích im lặng nãy giờ lại chậm rãi lạnh lùng nói:

“Ta tới để lấy mạng ngươi.”

Đáp án này không đến nỗi ngoài ý muốn, chung quy Bạch Bích từng có tiền án đêm hôm khuya khoắt tới lửa tắt đèn định cắn đứt cổ y rồi còn gì. Hà Tử Yến nhú mày, hoài nghi hỏi: “Ta từng gây thù chuốc oán với ngươi hả?”

“Không.” Thanh niên lãnh đạm trả lời, như thể chẳng muốn nói nhiều hơn một chữ.

“Vậy...” Hà Tử Yến suy nghĩ một hồi, lớn gan suy đoán, “Kiếp trước có thù?”

“...”, Thanh niên trầm mặc thật lâu, dùng đôi mắt Bích lục nhìn thư sinh đau đầu, mãi sau mới thản nhiên mở miệng:

“Không.”

Mắt thấy thư sinh nhú mày hồ nghi, thanh niên bạch hồ hồi lâu chẳng nói, chỉ buông lơ ánh mắt, chậm rãi siết chặt nắm tay lần nữa.

Tiếng gọi nhẹ nhàng mang theo khó hiểu, một câu “Bạch Bích” như truyền tới từ thuở nào xa xôi lắm, cắt qua trùng trùng kí ức phủ sương, khiến cho khuôn mặt nhẹ cười từ rất lâu trước kia lại dần dần hiện lên trước mắt hắn...

“Bạch Bích, ngoắc tay làm dấu, đại ca sẽ không nói dối. Chờ đệ trở về.”

6. Chương 6

Trăm năm trước, đầu mùa xuân.

Khi đó, còn chưa có một thư sinh tên Hà Tử Yến, chỉ có một thiếu niên thích ngồi xổm đọc trộm trong hiệu sách.

Tên của thiếu niên ấy rất đơn giản, họ Dương, tên một chữ Tô. Dương khi con cái nhà khác trong trấn còn chạy đây đường gào thét chơi cưỡi ngựa, Dương Tô đã không thể không ngâm đôi tay nhỏ bé trong nước sông đầu xuân rét buốt để rửa sạch đồng bát đĩa đầy dầu mỡ.

Đồng bạn nhỏ tên “Băng Ghế” bên cạnh nó vừa rửa vừa run, thế mà mở miệng lại hùng hù hổ hống từ ông chường quây đáng giận cho tới bà chủ cay nghiệt, chửi từ thằng chủ nhỏ suốt ngày coi chúng nó là ngựa cưỡi đến khách ăn cơm hàng béo ú, cuối cùng trách cứ luôn cả ông cha bà mẹ nhân tâm bán con ruột nhà mình cho lão chủ quán cơm lấy năm mươi đồng tiền.

Dương Tô nghe thấy chỉ cười. Năm nay nó bắt quá chỉ là một thiếu niên mới mười ba tuổi, vốn ở cái tuổi muốn nhảy thì nhảy, muốn nô thì nô vô tư vô lự, thế mà bờ môi khẽ nhếch, nụ cười lại đượm đầy chua xót đắng cay.

Nước sông nhiễm cái lạnh đầu xuân trong vẩn vắt. Ánh mặt trời chiếu xuống, vầng dầu cải phiên toái cũng lấp lánh năm màu sắc sỡ nổi đầy trên làn nước.

Trên con đường nhỏ sau lưng chúng, một đám trẻ tốp năm tốp ba kết bạn đi qua lớn tiếng oán giận phụ tử nghiêm khắc, oán giận văn chương đọc chẳng hiểu mô tê, oán giận không muốn tới học đường chịu khổ. Dương Tô quay lưng lại với đám trẻ ấy rửa bát, Dương Tô ban nãy nghe Băng Ghế chửi trời mắng đất còn hé miệng cười khỏ, lúc này nụ cười cương cứng trên môi.

Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc thôi, cuối cùng nó giấu đi nụ cười, cúi đầu xuống sát mạnh cái bát sứ trong tay. Trong tiếng nước róc rách, tiếng huyên náo của đám trẻ dần dần khuất xa, sau chót biến mất trên nẻo đường đất dẫn vào trong trấn.

Dọn xong bát đĩa, khiêng cái sọt đựng đầy bát sứ, Dương Tô gian nan nện bước trên con đường nhỏ lầy lội vì mưa xuân. Băng Ghế đi sau kêu oai oái mấy tiếng, vội vàng rống lên: “Chờ tao với!”

Dương Tô quay đầu lại thì thấy Băng Ghế vẫn còn non nửa việc chưa xong, vốn định qua dọn đỡ, lại bỗng nhìn về học đường cách đó không xa lắm. Suy nghĩ một lát, nó nhẹ giọng hỏi: “Xin lỗi, tao sang bên kia chờ mày, nhé?”

Bằng Ghế phán một câu “Còn chưa dứt mộng đọc sách à?” khiến cho Dương Tô xấu hổ bật cười. Thế nhưng nhìn động tác lắc tay ra chiều “Tao biết rồi đó nhá” của Bằng Ghế, Dương Tô vẫn xách sọt cố gắng tới bên cạnh học đường, len lén ngồi xổm xuống dưới cửa sổ.

Phu tử đọc từng câu từng câu, học trò bên dưới lắc lư cái đầu. Dương Tô để sọt một bên, cuộn người tròn tròn lui cui dưới cửa, không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ giật giật khóe miệng, so so khẩu hình.

Đang khi nó tập trung tinh thần đọc theo từng lời của phu tử, chợt nghe bên người vang lên tiếng loảng xoảng giòn giã. Nó cúi đầu nhìn xuống_____

Một thằng nhỏ ước chừng tám chín tuổi, đang cầm bát sứ trong sọt của nó, nện chơi.

Dương Tô hoảng sợ vươn tay định ngăn lại, nhưng động tác của nhóc con nhanh quá, chẳng những đập vỡ thêm một cái mà còn ngồi xổm xuống cầm mảnh bát nghịch. Không ngờ nó da non thịt mềm, trên tay lập tức bị mảnh sứ cắt ra một vết thương to.

Nhóc con mở to hai mắt nhìn tay mình, sưng sờng giọt máu tròn lăn lăn lăn, ngậy ngấn nửa ngày mới dường như bỗng nhiên thấy đau, liền bĩu môi khóc òa lên.

Thấy thế, Dương Tô chưa kịp suy nghĩ làm vỡ bát sẽ bị phạt thế nào đã phải vội vàng ôm bé con vào lòng trấn an, vừa vỗ nhẹ vừa dỗ dành “đừng khóc đừng khóc”, lại vừa xé một góc áo vải buộc kín ngón tay bị thương cho thằng bé.

Động tĩnh quá lớn khiến cho bên trong học đường ồn ào hẳn lên, một lũ trẻ con thò đầu ngóng cổ ra ngoài cửa, phu tử cũng vội vàng chạy ra xem xét tình hình. Dương Tô không nơi ẩn trốn, Dương Tô khó lòng biện minh, chỉ có thể đứng thẳng, cúi gằm mặt xuống.

Thế mà, khiến cho nó bất ngờ chính là phu tử chẳng những không mắng nó, lại còn gật đầu với nó. Đối với động tác ngậm đồng ý đó của phu tử, Dương Tô mừng rỡ vô cùng, vội vã khom người nói tạ. Phu tử vuốt chòm râu bạc, đáp ừ một tiếng, xoay người vào nhà, tiếp tục dạy một đám trẻ nhỏ chăm chỉ đọc sách.

Dương Tô nhìn theo bóng dáng phu tử vào trong hồi lâu, đến tận khi người đã vào nhà đóng cửa lại rồi, nó vẫn còn ngu ngơ đứng trông theo mãi, bất tri bất giác khóe miệng đã kéo đến tận mang tai tự lúc nào không biết. Thật lâu sau, nó vất vả lắm mới hồi thần quay đầu nhìn bé con kia, kì lạ làm sao, nó đã mất tăm mất dạng đâu rồi?

Dương Tô tìm khắp nơi mà chẳng thấy bé con đâu, chỉ để lại có một đồng mảnh sứ vỡ. Đếm thấy vỡ mất bốn cái, Dương Tô nhú chặt đôi mày. Có điều so với nỗi sợ bị trừng phạt, trước mắt nó còn lo lắng cho đứa bé mới gặp một lần kia hơn.

Bé con kia như ngọc như ngà, đáng yêu xinh xắn, nhìn thế nào cũng chẳng giống con cái nhà dân, nhưng nếu là con nhà giàu thì làm sao lại một mình ở đây như thế? Chẳng lẽ là đi lạc à?

Nghĩ thế, trong lòng nó bất an chẳng yên. Dương Tô lại tìm một vòng quanh học đường, thế mà đừng nói bóng người, dấu chân cũng chẳng thấy. Mắt thấy trên con đường đất sinh lầy chỉ có dấu chân nhơ nhỡ, chẳng thấy dấu chân bé con đâu, Dương Tô lo sợ nghĩ...chẳng lẽ bị mẹ mình bắt cóc mất rồi?!

Dương Tô còn đang thấp thỏm, Băng Ghé bên bờ sông đã dọn xong bát đũa của mình, đứng đó gọi to: “Đi thôi!” Dương Tô đáp lời mà bước chân không nhích, vẫn đứng mãi nơi đó ngó quanh muốn tìm bằng được bé con nọ. Băng Ghé bắt nhẩn chạy đến toan lôi nó đi, thấy bát vỡ đầy đất thì chặc lưỡi bảo: “Thôi xong! Kiểu gì mày cũng bị nện như tử cho xem!”

Dương Tô bắt đắc dĩ cười khổ, khom người nhặt mảnh vỡ gói vào. Sau đó, hấn lại công cái sọt lên, cùng Băng Ghé rảo bước trên con đường đất không tính là bằng phẳng.

Mặt trời ảm áp đầu xuân loang loáng mặt nước sông trong veo dưới bầu trời xanh ngắt như vừa được gội rửa, phẳng phất một bức họa nhạt sắc giản đơn mà tinh tế. Bất quá cảnh vật bên ngoài thì trong sáng ảm áp là thế, mà cõi lòng Dương Tô lại mù mịt sương đen: phần vì phải đối mặt với bà chủ mặt lạnh, phần vì bé con chẳng biết đang ở phương nào. Nó chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng_____đừng có bị lừa bán đó.

7. Chương 7

Trăng sáng sao thưa, trên màn trời lam sẫm, trăng đã lên đến đỉnh. Gió đêm đầu xuân còn chưa vơi bớt ý lạnh tiết Cửu Cửu [2], tuy rằng mơn trớn trên người mềm nhẹ nhưng cái buốt thấm vào tận xương. Dương Tô tạm dừng động tác bóc đậu tương, chà xát đôi tay nổi đầy gai ốc, hành động ấy chẳng mang lại bao nhiêu ảm áp, chỉ chọc cho nó cong khóe môi để lộ nụ cười khổ sở.

[2. Tính từ ngày đông chí, cứ chín ngày thành một Cửu, tiết Cửu Cửu là tiết trời vào độ đầu xuân]

Không ngoài dự tính, làm vỡ bát đương nhiên không có trái ngọt ăn. May mà bà chủ hôm nay tâm tình coi như không tồi, chỉ bắt nó nhịn đói và dết tay mấy cái, cộng thêm thức suốt đêm mà lột vỏ hết một sọt đậu tương là được rồi. Dương Tô cay đắng lắc đầu cười, đoạn lại cúi đầu xuống, ngồi xỏm nơi góc tường, tiếp tục làm việc. Một cơn gió lạnh thành linh thổ tới làm cho nó hắt xì một cái rõ kêu.

“Người lạnh à?”

Sau lưng bất chợt truyền tới giọng nói khiến Dương Tô sợ tới mức ngã bệt mông xuống đất. Đêm lạnh như nước, sân đá xanh bị tắm nước mưa vừa cứng vừa lạnh, ngã xuống một cái thiếu chút nữa đã làm cái mông nó vỡ thành hai nửa. Nó gắng gượng nhịn đau nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Chính là bé con sáng nay.

Thấy bé con không bị lừa bán đi, Dương Tô vui mừng khôn xiết, liền vươn tay vò vò đầu bé. Bé con không sợ người lạ, chẳng những để mặc cho nó xoa đầu mình mà còn dán vào người nó cọ cọ, đôi mắt mang theo ý cười thích thú hít lại thành hai khe hở hẹp dài.

Sờ sờ một hồi, Dương Tô cảm thấy có gì đó không thích hợp, nó ngẩn người nhẹ nhàng đẩy ra những sợi tóc mềm mại khác thường dưới tay mình_____ chỉ thấy trong mái tóc như nhung loáng thoáng ẩn hiện hai cái tai lông xù mượt mà.

“Ủi chao_____”, Hai chân Dương Tô mềm nhũn, lại ngã bệt xuống đất. Nó chỉ có thể trừng lớn hai mắt kinh ngạc nhìn bé con kia, nửa câu cũng chẳng thốt nên lời.

Bé con có làn da trắng nõn, khuôn mặt tròn vo, tằm tằm mỉm cười, chẳng khác nào còn búp bê xinh đẹp được tạo ra từ bàn tay nghệ nhân khéo léo. Nhưng mà bên dưới làn tóc bị vò rối lại lộ ra hai cái tai nhọn đầy lông trắng xù, nhìn kiểu gì cũng không ra một đứa trẻ người thường.

Bé con đang híp mắt cười, nhưng thấy Dương Tô ngã ngồi không nói năng gì thì thu nét cười lại, mở to đôi mắt, vươn ngón út gãi gãi lên mặt, cất giọng trẻ con lạnh lạnh nói:

“Xấu hổ, xấu hổ! Ngốc quá đi! Ngã hai lần!”

Dương Tô càng không nói nên lời, vì đôi mắt bé con tròn to rõ ràng mang màu lục biếc.

Bé con thấy Dương Tô cứ im lặng mãi, thế là lon ton cất bước chạy tới vươn ra bàn tay tròn mẫm mụp: “Nha ~ ta kéo ngươi nào.”

Dương Tô từng nghe người lớn kể chuyện sơn tinh thủy quái, đương nhiên biết bé con mắt xanh tai nhọn này chẳng là quái cũng là yêu, nó vốn nên kinh hoảng. Ấy vậy mà giờ đây nhìn thấy khuôn mặt tròn xoe mang theo ý cười, nhìn thấy cánh tay nho nhỏ như ngó sen trước mắt, chút kinh ngạc và sợ hãi đó so ra lại kém ảm áp trong lòng cuộn dâng.

Dương Tô không biết có phải mình đã bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn rồi không. Trong nháy mắt ấy, nó chỉ là không muốn cô phụ tấm lòng của một bé con khả ái, nó chỉ là không muốn trên khuôn mặt tròn tròn vui vẻ kia để lộ vẻ thất vọng dù chỉ mảy may.

Nó không nghĩ ngợi nhiều, chỉ là cứ tự nhiên như thế, đưa tay đáp lại, nắm lấy bàn tay nhỏ xinh trắng nõn.

Tuy rằng bé con nói “Ta kéo ngươi”, nhưng mà xét cả hình thể lẫn sức lực, vẫn là lòng có dư mà lực không đủ. Bé con ra sức kéo hai cái mà chẳng kéo được Dương Tô lên, liền bĩu môi, mặt đầy bất mãn. Nhưng mà không chờ Dương Tô nghĩ ra đối sách, bé con đã đột ngột chuyển tròng mắt xanh, dứt khoát duỗi chân nhảy mạnh một cái, bổ nhào lên người nó.

Dương Tô làm sao mà nghĩ ra bé con còn có chiêu này cơ chứ, nó căn bản chẳng có chuẩn bị gì, đột nhiên phải chịu nỗi khổ bị Thái Sơn đè lên, đến nỗi phải hít ngược một hơi khí lạnh. Bé con lại chẳng thèm để ý, còn dùng lực chui vào lòng nó dụi dụi liên hồi.

Đúng lúc Dương Tô cười khổ muốn kéo tiểu quỷ lên, bàn tay lại chạm phải một cục gì mềm mềm mịn mịn,

ngay sau đó, một cái đuôi trắng muốt to lớn đảo qua hai má, phủ lên trên người nó.

“Như vậy sẽ không lạnh nữa.” Nhóc quỷ ngược mắt, cười tủm tỉm nhìn nó.

Trong lòng ấm áp, Dương Tô chỉ cảm thấy có dòng nước nóng chảy qua trái tim, nóng bừng hốc mắt. Rốt cuộc nó bắt chấp e ngại sợ hãi, đưa tay vỗ vỗ mái đầu bé con trong ngực, cong cong khóe môi, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Cảm ơn.”

Bé con không đáp lời, chỉ mơ mơ màng màng ừm ừm hai tiếng, sau đó, chỉ qua có một tí thôi, đã ngáy ro ro rồi.

Dương Tô không khỏi buồn cười, nhin không nổi gãi gãi cái tai xù xù lông trắng. Tựa hồ thấy ngứa, cái tai nhưng nhưng khẽ giật, đuôi xù cong lên phất phơ như đuôi ruồi, sau đó lại ngoan ngoãn buông xuống phủ lên cánh tay Dương Tô. Lông trắng mềm mại quét lên mặt nó, càng khiến nó muốn bật cười.

Trăng sáng lên cao rải xuống sân đá xanh một tầng sương bạc. Nương theo ánh trăng sáng tỏ, Dương Tô cúi đầu nhìn tiểu quỷ trong lòng: trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn xoe mí mắt mỉm cười, lông tơ mỏng mịn trên lỗ tai nhẹ bay trong gió. Bàn tay bé nhỏ nắm chặt vạt áo nó, bé con vùi mặt vào lòng nó, bên khóe miệng còn vương vệt nước chảy dài, cuối cùng chảy luôn xuống áo Dương Tô.

Dương Tô dở khóc dở cười, sợ làm bé con giật mình nên không lau đi, cứ mặc bé con chảy nước miếng ngủ ngon lành. Đợi bé con ngủ say lắm rồi, Dương Tô mới rón rén nhẹ tay ôm bé vào ngực, đổi tư thế khác cho nó gối lên đầu gối mình ngủ ngon, rồi tiếp tục khẽ khàng bóc vỏ đậu.

Chẳng qua cho dù Dương Tô đã nhẹ nhàng lắm rồi nhưng bé con vẫn nhận ra động tác rung rung rất khẽ. Mơ màng trở dậy, bé con nâng tay dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, giọng nói thơ trẻ mềm nhũn cất lên: “Trời sáng rồi sao?”

“Chưa đâu. ” Dương Tô cười đầy hối lỗi, “Xin lỗi, đánh thức ngươi rồi.”

Nhóc con ra sức lắc đầu muốn mình tỉnh táo một chút, khó khăn lắm mới hồi phục tinh thần, thấy Dương Tô đang bóc vỏ đậu, nó cũng vươn tay nhỏ bắt chước bóc bóc.

“Đừng!” Dương Tô ngăn nó lại: bàn tay trắng trẻo sạch sẽ như vậy, đừng nên để công việc này làm cho thô ráp sần sùi.

Bé con bĩu môi như hờn dỗi. Dương Tô biết nếu không tìm cho nó chút việc làm, kiểu gì nó cũng sẽ lại đòi bóc đậu mất thôi, bèn bảo: “Giúp ta một việc, được không?”

“Việc gì?” Đôi mắt xanh biếc dưới ánh trăng trong, sáng sủa, sáng sủa.

“Ấy chà,” Dương Tô nghĩ ngợi, “Giúp ta đếm xem, ta bóc được mấy hạt đậu rồi, được không nào?”

“Được!” Bé con gật đầu lia lịa, đặt mông ngồi xuống bên chân Dương Tô, nhìn động tác của nó, mắt không hề chớp.

Thấy bé con nghiêm túc như vậy, Dương Tô không khỏi buồn cười. Nhẹ nhàng cong cong khóe môi, nó nhẹ giọng hỏi: “Bé con...người là...cái gì?”

“Hai mươi mốt, hai mươi hai... cái gì là cái gì cơ?... Hai mươi ba, hai mươi bốn...” Bé con chẳng ngừng đầu lên.

“Ấy...” Chung quy không thể hỏi thẳng “Người là yêu quái à?” đúng không? Dương Tô nghĩ một hồi, đổi cách hỏi khác: “Thế người tên là gì?”

“Cáo con....ba mươi hai, ba mươi ba....”

Dương Tô sực hiểu “a” lên một tiếng, nhưng nghĩ nghĩ lại cảm thấy có cái gì không đúng: là hồ yêu cũng nên có tên có họ chứ, làm gì có ai lại tên là “cáo con” bao giờ?

“Bé con, không ai đặt tên cho người sao?”

Bé con nghiêng đầu, ngược đôi mắt xanh màu phỉ thúy nhìn nó: “Tên là phải đặt mới có à? Cơ mà ai nhìn ta cũng chỉ gọi ta là ‘cáo con’ thôi mà.”

Lòng đau vô cớ. Dương Tô vừa định xoa đầu bé con, lại nghĩ đến mình đang bóc đậu tương khó tránh tay dính bùn, chỉ đành chuyển tay đi hướng khác:

“Vậy, ta đặt tên cho người, nhé?”

Bé con vẫn không hiểu: “Vì sao phải đặt tên mới?”

Dương Tô chùi mạnh tay vào quần mấy cái, bấy giờ mới vươn tay ra chụp lên đầu đứa nhóc: “Có tên rồi, người sẽ không giống những chú cáo con khác nữa.”

“Ta muốn có tên!”, Nhóc con hưng phấn nhảy nhót tung tăng, cái đuôi cũng theo đó mà lắc qua lắc lại.

“Vậy thì...” Dương Tô trầm tư một lát, “Chep... Bạch Mao? Bạch Ngọc? Ấy, thô tục quá.. A, ‘Bạch Bích’ hay! Bạch Bích vô hà!”

Nhóc con ngẩng đầu nhìn nó: “Bạch Bích là cái gì? Có ăn được không?”

Dương Tô ôm lấy bé con cho nó ngồi trên đùi mình: “Bạch Bích là một loại mỹ ngọc, giống như cái đuôi của người vậy đó, trắng muốt sạch sẽ, là một loại bảo vật vô cùng vô cùng hiếm có.”

“Ta cũng là bảo vật sao?”, Nhóc con vươn bàn tay ngắn cùn chỉ vào mũi mình.

“Ừa!”, Dương Tô gật đầu cái rụp.

Vui vẻ nhảy từ trên người Dương Tô xuống, Bạch Bích tung tăng nhảy quanh sân hai vòng, nhảy xong, lại dùng chiêu ” Thái Sơn đê” phóng lên bầu cổ nó.

“Ta cũng muốn đặt tên cho người!”

“Hả?” Dương Tô ngẩn người, “Nhưng mà ta có tên rồi.”

Bạch Bích gắt gao ôm vai nó chẳng chịu buông tay: “Nhưng đó là tên người khác gọi mà. Ta muốn một cái tên khác biệt như của ta cơ!”

“...”, Dương Tô không biết nói gì, chẳng rõ phải khen con cáo nhỏ này thông minh suy một ra ba hay nên cười nó không hiểu đạo lý nữa. Thế nhưng cuối cùng nó vẫn gật đầu nói nhẹ: “Được.”

Tuy tuyên bố hùng hồn là “Ta cũng muốn đặt tên cho người.” Cơ mà bé con chung quy vẫn chỉ là bé con thôi, nghĩ nát cái óc nhỏ cũng chẳng ra từ nào hay ho cả, cuối cùng nặn ra được ba chữ “hòn đá to” làm Dương Tô nhức đầu bưng bưng. Sau rốt, không nhận được nữa, Dương Tô đành bất đắc dĩ cười, đưa ra đề nghị:

“Nếu người không ngại thì cứ gọi ta một tiếng ‘đại ca’ đi.”

“Nhưng đó đâu phải là tên.” —— Xem ra, nhóc quỷ này chẳng dễ lừa chút nào.

Dương Tô cười cười: “Đúng, không phải là tên, nhưng nếu người nguyện ý thì ta sẽ là đại ca của người, người là đệ đệ của ta. Thế gian này không còn ai khác như vậy, chính là độc nhất vô nhị trên đời.”

Bạch Bích dù sao cũng vẫn mang tính tình trẻ con, vừa nghe” độc nhất vô nhị” đã giơ cả hai tay hai chân lên tán đồng, cái đuôi ve vẩy vẩy lia lịa. Vui vẻ xong, nó bỗng nhiên suy sụp trầm mặt:

“A! Tại đại ca hết! Đệ quên đếm đệ rồi!”

Cáo con buồn bực há miệng lộ ra hai chiếc răng nanh, ngoàm một miếng cắn xuống cánh tay Dương Tô _____ tư thế ác độc vậy, mà hạ miệng lại cực nhẹ nhàng.

Dương Tô mặc cho nhóc con huyền não vung vuốt kéo ống quần mình, nó không ngăn lại, chỉ bận rộn với đậu tương trong tay.

Ánh trắng bàng bạc chảy trên cái đuôi trắng muốt của cáo con, cũng nhuộm đầy đôi mắt Dương Tô đen láy, lấp lánh lấp lánh, tràn ngập ý cười.

8. Chương 8

Từ khi có thêm thân nhân là Bạch Bích, tháng ngày trôi qua không còn quá gian nan. Mỗi ngày khi rửa bát làm việc, Bạch Bích luôn thích quanh quẩn sau lưng Dương Tô. Dương Tô sợ nhóc con bị nhà chủ nhìn thấy bắt phải làm việc, lại sợ nhóc con dắc ý để lộ ra cái đuôi, cho nên từ sớm đã ngoắc tay bắt nó hứa ba điều: không cho xuất hiện lúc có mặt người khác.

Ngoắc thì ngoắc, ần tay cũng ần tay rồi, nhưng cáo con lúc nào cũng nuốt lời, chỉ cần Dương Tô nhăng ra một cái nó liền len lén chuẩn tới hỗ trợ. Dương Tô đen mặt giận Bạch Bích không nghe lời, nhưng lại vì nhóc con muốn giúp đỡ mình mà cảm động khôn xiết, cuối cùng chỉ có thể xoa đầu nhỏ của nhóc, thở dài một hơi: “Ai, đệ đó —— “

Dường như nhìn ra Dương Tô thương mình, không nỡ đánh cũng không nỡ mắng, chỉ biết lải nhải than vãn mấy câu thôi, nhóc con càng không kiêng nể gì nữa, sau này thậm chí còn theo Dương Tô ra bờ sông rửa bát. Nhìn bàn tay mẫm mạp ngâm trong nước sông buốt lạnh, Dương Tô đau lòng muốn chết, Băng Ghế ở bên cạnh lại hăm mộ không thôi, cứ liên thanh nói: “Đệ đệ này ngoan quá đi, tao cũng muốn nhặt một đứa!”

Bạch Bích nghe xong liền nhăn mặt với nó, dùng giọng trẻ con lạnh lạnh cãi lại: “Bạch Bích không phải được nhặt về! Người có muốn ta cũng không theo đâu, ta chỉ làm đệ đệ của ca ca thôi.”

Dương Tô nghe thấy mà trong lòng ấm áp đến tận cùng. Nó vụng trộm để lại mấy cái màn thầu mang đi đổi tiền đồng với khát cái _____ nhà chủ chưa bao giờ cho nó tiền mặt, cửa hàng bên ngoài cũng tuyệt đối không mua màn thầu thừa nó cất giữ, chỉ có ăn mảy ven đường đổi với nó mà thôi. Chằng qua bên ngoài bán một văn tiền một cái màn thầu, mà nó đổi, một văn tiền năm cái bánh.

Tích cóp hơn mười ngày, vất vả lắm mới dành ra được ba văn tiền, Dương Tô chui vào tiệm may thương lượng với ông chủ để mua vài vụn may đo còn lại. Không ngờ ông chủ lại là người tốt, thấy Dương Tô đáng thương, liền tặng không cho nó không ít vật liệu thừa.

Dương Tô thiên ân vạn tạ, tạ xong vẫn len lén đặt ba văn tiền bên cạnh bàn. Sau khi trở về, nó chọn chút vải vụn màu sắc sặc sỡ chắp vá lại làm thành một túi vải rực rỡ và một cái khăn trùm đầu _____ nó biết nhóc con bình thường rảnh rỗi thích ra ngoài tản bộ, nhưng mỗi lần thấy Bạch Bích lác lư đi khắp nơi thì nó lại căng thẳng không yên: chỉ sợ nhóc con vui vẻ quá để lộ ra chân tướng.

Khi Dương Tô đưa hai thứ đồ cho Bạch Bích, nhóc con chớp chớp mắt xanh. Bạch Bích có bé đi chẳng nữa vẫn là hồ ly tinh, chút thông minh vẫn có, cho nên nó lập tức hiểu ra khăn trùm đầu là để bọc hai cái tai mình, còn cái túi vải để làm gì thì nghĩ mãi vẫn không ra.

Thấy nhóc con nâng cái túi vải lên thật cao, nhìn trái nhìn phải không biết làm thế nào, Dương Tô không khỏi nở nụ cười, vươn tay kéo nhóc vào lòng, lôi cái đuôi nhung từ trong vạt áo của nó ra, nhét vào trong túi vải.

“Ui?” Bạch Bích trừng lớn mắt, vẩy vẩy cái đuôi —— túi vải hoa quơ quơ giữa không trung, kì quái không tả xiết.

“Đứa ngốc, không phải dùng như vậy.”

Dương Tô cười cười túm cái đuôi của Bạch Bích, buộc chặt dây đeo túi vải cho nó đeo lên người, lại lấy vạt áo che đi _____ làm xong, trông nhóc con giống như một đứa trẻ bình thường đang đeo túi vải.

Nhóc con phấn chấn đeo túi nhảy nhót mấy bước, tuy rằng cái đuôi không tự do như ngày thường, nhưng mà chỉ cần nó cố ngoái cổ về phía sau liền có thể thấy túi hoa xinh xắn, ánh mắt mừng rỡ hí thành một đường chữ cong.

Thấy Bạch Bích vui vẻ ra mặt, Dương Tô cũng nở nụ cười.

Có túi vải và khăn trùm đầu, Bạch Bích càng thêm quang minh chính đại đi theo Dương Tô khắp nơi. Mỗi ngày Dương Tô rửa bát ở bờ sông, nhóc con đều ngồi bên cạnh giúp đỡ, mặc cho Dương Tô khuyên thế nào cũng chẳng chịu nghe.

Nhìn một sọt bát nhanh chóng được rửa sạch, thời gian lại còn sớm, Dương Tô bèn đưa theo Bạch Bích chạy tới học đường, tiếp tục ngồi góc tường nghe phụ tử giảng bài.

Dương Tô nghe rất nhập thần, Bạch Bích lại nuốt không trôi, hai con mắt đảo quanh tứ phía. Ngắm ngắm ngắm, ngắm thấy đôi tay Dương Tô bị lạnh đến đỏ lên, Bạch Bích chuyển chuyển mắt kéo tay đại ca đút vào túi vải.

Dương Tô đầu tiên là sửng sốt, thế nhưng chạm vào cái đuôi xù xù trong túi, nó nhìn nhóc con tùm tùm cười, bỗng cảm thấy cái mũi chua xót.

Có Bạch Bích hỗ trợ, công việc của Dương Tô lúc nào cũng xong sớm. Băng Ghé nhìn thấy trong mắt, hâm mộ trong lòng. Nhưng hâm mộ thì hâm mộ, nó vẫn rất nghĩa khí, không nói nửa lời trước mặt bà chủ nhà.

Dương Tô cảm kích nó trọng nghĩa, ngày thường cũng tiết kiệm đồ ăn bỏ thêm vào bát bạn. Mỗi khi như thế, Băng Ghé đều xua tay nói:

“Đừng xẻ đừng xẻ nữa, mày còn có nhóc con phải nuôi mà! Mọi đồ từ kẻ rằng mày như vậy, tao không phải là người sao?!”

Một câu làm cho Dương Tô dừng động tác, đỏ mũi nói: “Cảm ơn”.

Bằng Ghế đối tốt với Dương Tô, Bạch Bích nhân đến phát chán cũng sẽ làm việc giúp cho Bằng Ghế. Đến lúc như thế, Bằng Ghế liền vung tay bỏ mặc ra dáng đại gia, cảm thán mình cũng phải tìm nhặt một đứa nhóc biết làm việc về nuôi mới được.

Nghe nó nói thế, Bạch Bích bực mình lập tức dừng tay mặc kệ, Bằng Ghế gọi nhóc là “ông trẻ”, nhóc cũng không thêm phản ứng.

Dương Tô ở bên cạnh nhìn thấy chỉ cười, nụ cười chiếu xuống làn nước sông trong thấy đáy, lấp lánh gợn sóng nhuộm ánh dương, loang loáng, loang loáng.

9. Chương 9

Xuân qua xuân đến, đảo mắt đã qua một năm.

Dương Tô cao lên không ít, mà Bạch Bích vẫn chỉ là một đứa nhóc bé tí lùn tịt. Bạch Bích nhón chân ngửa cổ nhìn Dương Tô, càng nhìn càng buồn bực.

Thấy nó dẫu môi lên là Dương Tô đã biết ngay nhóc con giận dỗi cái gì, nhưng mà lúc này kiểu gì cũng không thể hỏi “Nhóc con sao đệ không cao lên?” ra miệng, chọc nó liếc cho trắng mắt được. Thế là Dương Tô uyển chuyển hỏi bóng gió:

“Bạch Bích?”

“...”, Nhóc con bình thường nói liên thiên suốt ngày lúc này lại chẳng ừ chẳng hử.

“Bạch Bích”, Dương Tô sẵn sóc ngồi xổm xuống, không để cho nhóc phải ngẩng đầu lên nhìn, “Ca từng nghe sư phụ kể chuyện nói về hồ yêu, nhưng bọn họ thường biến thành hình người chứ chưa bao giờ nghe qua có tiểu hồ yêu từ từ lớn lên. Các đệ ở đó đều như thế à?”

Bạch Bích lắc đầu: “Đệ không giống họ. Mọi người đều là cáo con tu hành mấy trăm năm mới có thể biến thành hình người.”

Dương Tô “A?” một tiếng: “Thế sao đệ...”

Bạch Bích đá đá đất dưới chân: “Ông Du Thụ nói, vì mẹ đệ là người nên mới như vậy. Đệ phải tu hành tử tế mới có thể biến thành hồ yêu chân chính.”

Tu hành? Dương Tô cau mày: một năm nay nhóc con cùng y chạy chạy đùa đùa, rửa bát đọc sách thì có chứ có thấy tu hành gì đâu.

Bận tâm vì nhóc con, Dương Tô xoa xoa đầu nó: “Thế mà còn không mau chóng tu hành đi, cái đồ bánh bao lười này.”

“Bạch Bích không phải bánh bao lười!” Nhóc con tức giận biện giải, xong lại cúi đầu rõ thấp, “Nhưng mà...tu hành là phải về núi...”

Nói tới đây thì Dương Tô hiểu ra rồi. Hơi giật mình một cái, y vẫn nhẹ nhàng vò đầu nhóc con: “Cáo ngục, tu hành quan trọng hơn. Lúc nào muốn trở về, đại ca vẫn sẽ ở chỗ này chờ đệ.”

Bạch Bích vẫn cúi đầu không lên tiếng, sau lại nghe Dương Tô chưa thêm một câu: “Chẳng lẽ đệ muốn làm nhóc lùn cả đời à?”

Những lời này không thể nghi ngờ chính là một tên tát trúng giữa hồng tâm. Bạch Bích tức giận chà chân, xoay người chạy vụt đi. Cơ mà nó chạy chạy chạy, sắp biến mất nơi cuối đường lại cầm cổ chạy về.

Nhóc quỷ thở hổn hển ngẩng đầu, hung hăng lườm y, giơ ngón tay ra.

Hiểu ý, Dương Tô đưa ngón út ra ngoắc tay Bạch Bích:

“Bạch Bích, ngoắc tay làm dấu, ca ca sẽ không nói dối, chờ đệ trở về.”

Nhóc quỷ nặng nề kéo tay ba cái, sau đó, như thể sợ chỉ chạm một khắc mình sẽ đổi ý mất, nó lại chạy như điên ra đi.

Chỉ để lại Dương Tô dõi mắt trông theo, cười khổ.

10. Chương 10

Ngày ngày vô vị tu hành, đến khi Bạch Bích vất vả đạt được chút thành tựu, rốt cuộc nhỏ giò thành một thanh niên cao lớn, cũng không phải khổ sở vì tai và đuôi nữa, hắn không chút nghĩ ngợi vội lao xuống núi.

Khi nện bước trên con đường đất bên bờ sông lại không thấy bóng hình nho nhỏ ngồi xỏm nơi đó rửa bát, đang lúc tính chạy tới quán cơm tìm người, hắn lại nghe thấy từ học đường gần đó truyền tới tiếng trẻ con

đọc sách trong veo:

“Tín tấn vu nghĩa, ngôn khả phục dã...”

Sau đó là một giọng nam trong sáng vang lên: “... Cung cận vu lễ, viễn sỉ nhục dã.”

Giọng nói này có chút quen thuộc lại dường như xa lạ. Bạch Bích trong lòng khẽ động, đi nhanh mấy bước đến nhà gỗ dừng làm học đường.

Nhìn qua song cửa, chỉ thấy một nam tử cao gầy tay cầm quyển sách đang đọc từng câu.

Rõ ràng là mi mục quen thuộc, mà nhìn thế nào cũng không giống năm xưa. Rõ ràng gương mặt có thể nói là xa lạ, nhưng thần sắc nơi khóe mắt đầu mày lại tựa như người kia năm đó....

Bạch Bích chưa từng dự đoán được: một lần tu hành này của hắn, là mười năm tròn.

Những ngày tu hành trong động phủ trên núi cao cách biệt với trần gian. Trong lòng Bạch Bích không biết cái gì là “vật đổi sao dời cảnh còn người mất”. Đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là về núi một chuyến, ở động phủ một thời gian rồi lại xuống núi_____chỉ đơn giản như thế thôi.

Thế nhưng đối với Dương Tô, đã qua mười mùa đông hạ.

Bạch Bích đứng thẳng lưng kinh ngạc nhìn vào trong cửa sổ. Một kẻ chưa từng lý giải được hai chữ “thời gian” như hắn, lại từ trên thân người ấy, thấy được thời gian trôi.

Có đứa trẻ đọc sách không chuyên tâm mắt liếc ra ngoài cửa, nhìn thấy Bạch Bích, lập tức gọi “phu tử, phu tử” toáng lên: “Bên ngoài có người!”

Dương Tô theo tiếng nhìn lại ——

Đối diện là một đôi mắt xanh thăm thẳm. Không nghiêng, không dời, không né, không tránh, đang nhìn thẳng vào y.

Không còn khuôn mặt tròn vo năm đó, không còn đôi má lúm đồng tiền như trái táo đáng yêu, không còn đôi tai nhưng nhưng mềm mại, không còn cái đuôi ấm áp. Rõ ràng khác biệt nhiều như vậy, mà Dương Tô lại nở nụ cười.

Buông sách, y dặn dò học trò “Chờ thầy một chút, các con tự đọc đi.”. Sau đó y đẩy cửa ra, đi về phía hắn:

“Đệ trở lại rồi.”

Ánh nắng đầu xuân ấm áp chiếu lên khuôn mặt chẳng tính là “quen thuộc”, nhưng độ cong bên khóe môi, nhưng nụ cười trên khóe mắt tựa hồ vẫn trước sau như một, chưa từng đổi thay.

Bạch Bích ngẩn người hồi lâu, nhìn ngẩn hồi lâu, thật lâu thật lâu sau, mới nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng:

“Ta đã trở về.”

11. Chương 11

Bạch Bích thấy cả người như chìm trong giấc mộng, không biết phải làm thế nào để đối mặt với một Dương Tô đã chẳng như xưa, chỉ có thể theo y đi vào trong trấn, đến quán cơm đã sớm ngày đổi chủ.

Dương Tô gọi một con gà, hai món ăn chay và một bình trà, một bên rót trà cho Bạch Bích, một bên cười nói liên miên.

Bà chủ dùng thức ăn để lâu nấu ăn cho người ta, khách nhân ăn xong bị đau bụng, báo lên quan phủ; quán cơm đổi chủ; phu tử cho y cùng đọc sách; thấy y hiểu học tiến bộ nhanh, lại nghĩ bản thân đã già, liền cho y dạy thử; Băng Ghé đi tới thành Nam làm ăn nhỏ, đến nay dường như lời lẽ không tồi, năm kia lấy vợ rồi, năm trước mới có con trai....

Bạch Bích càng nghe càng mơ hồ, quá nhiều biến hóa khiến cho hắn không tài nào thích ứng nổi. Trong ấn tượng của hắn, tiểu trấn vẫn là tiểu trấn trước kia, vẫn còn là tiểu trấn có hắn cùng Dương Tô và Băng Ghé ngày ngày ra sông rửa bát.

Trong đầu rối rắm, Bạch Bích chỉ cảm thấy, đại ca này, không giống đại ca...

“Ta về đây!”

Bạch Bích không nhịn được nữa, đập bàn đứng lên, tạo ra âm thanh ầm ùng loảng xoảng.

Dương Tô ngẩn người rồi cười lên, cuối cùng không nói lời nào, chỉ gấp thức ăn vào bát Bạch Bích. Mãi sau y mới nói: “Ăn xong rồi hãy đi.”

Bạch Bích lắc đầu, nhìn nụ cười xa lạ mà quen thuộc kia, trong lòng càng rối như tơ, hắn đi thẳng ra khỏi quán cơm, không hề quay đầu lại.

Dương Tô ngồi đó, vẫn cười tươi. Nhìn con gà nướng bóng mỡ trên bàn, y không khỏi buồn cười.

Mỗi khi nhớ thương nhóc quỷ ở bên mình một năm trời chỉ ăn mìn thầu lạnh ngắt, y luôn luôn nghĩ, đợi tới một ngày nào đó, nhất định sẽ cho nhóc con ăn một bữa gà nướng thật ngon...Không nghĩ tới, lại là làm điều thừa rồi.

12. Chương 12

Bạch Bích chỉ muốn về núi yên lặng một chút thôi, chờ hần suy nghĩ cẩn thận thông suốt rồi sẽ xuống núi tìm Dương Tô lần nữa.

Trong núi một ngày, trên đời đã là qua rất lâu. Bạch Bích suy nghĩ không mất nhiều thời gian, nhưng khi cân nhắc cẩn thận thì cũng đã mất ba năm ròng rã.

Trở lại tiểu trấn, Bạch Bích đến thẳng học đường, không ngờ nghe nói người nọ thi đậu công danh, đã vào thành làm quan.

Bạch Bích tìm vào trong thành, lại nghe người ta bảo viên quan nhỏ kia chẳng có mắt sắc, bị biếm đi một tiểu trấn nơi biên thành phương bắc xa xôi.

Tìm tới tiểu trấn biên cương, liền nghe người ta nói: người kia chịu không nổi lạnh giá, vừa tới không lâu thì mắc bệnh, một năm trước đã chết vì bệnh tật rồi.

13. Chương 13

Tiết trời đã vào tháng ba, nhưng nơi biên ải lạnh giá vẫn đọng tuyết chưa tan hết.

Tuy không có mặt trời, giữa trời đất vẫn sáng sủa dị thường.

Mưa tuyết lẳng lặng buông phủ lên mặt đất một tấm màn sương trắng, đầu cành chóp ngọn tuyết cũng vương đầy.

Đường cổ con con bị vùi trong nửa tắc tuyết dày, mỗi một bước đi đều nặng nề khó cất.

Bên cạnh đường cổ là một trảng rừng thông liễu, nhánh cây nâu sẫm khẳng khiu trụi lủi bị tuyết trắng bao bọc lại có vẻ khoan khoái nhẹ nhàng.

Mà, tảng đá làm bia mộ đó, cũng bị tuyết rơi ánh lên bắt mắt lạ thường.

Gió cuốn tuyết vụn quay cuồng tán lạc khắp nơi che mờ tầm mắt, tuyết ngập khó đi, mỗi bước mỗi bước

đều phải vất vả lê đi như chân đeo xiềng nặng.

Bạch Bích không nhớ rõ mình làm thế nào để thoát khỏi xiềng xích ấy mà đến trước mộ bia. Đến khi hấn hồi phục tinh thần, thì bản thân đã ngồi bên cạnh tấm bia lạnh lẽo.

“Nói dối...”

Hấn nhếch nhếch khóe miệng, vùi đầu vào hai bàn tay.

Đại ca tươi cười xoa đầu hấn, đại ca vì hấn may túi vải, đại ca luôn mắng hấn bướng bỉnh nhưng không bao giờ nổi đánh, chỉ biết cười khổ không thôi...

Cho tới lúc này, Bạch Bích mới hiểu được, hấn và y không giống nhau.

Sinh, lão, bệnh, tử —— cuộc sống của con người ngắn ngủi biết bao nhiêu, bất quá chỉ một cái chớp mắt thôi, đại ca của hấn đã không còn như năm đó, đại ca của hấn, đã chôn thân sâu trong ba thước đất vàng.

Nhưng câu nói đó, hấn còn nhớ rõ:

“Bạch Bích, ngoắc tay làm dấu, đại ca sẽ không nói dối. Chờ đệ trở về.”

Cái gì mà sẽ chờ, gạt người, nói dối!

Bạch Bích lấy từ trong lồng ngực một mảnh vải màu sắc sỡ, nắm trong lòng tay, ngơ ngẩn ngẩn nhìn. Tiện đà, hấn gập hai chân, tay ôm đầu gối, như chính mình tuổi nhỏ cuộn mình dưới cửa sổ học đường nghe giảng cùng với Dương Tô.

Vật vẫn còn đây, mà người đã mất.

Ngồi ngây người mãi, Bạch Bích suy nghĩ cẩn thận thật lâu:

Không thể để cho y già đi, không thể để cho y chết, muốn giữ y vĩnh viễn ở bên cạnh mình_____ chỉ có một con đường thôi:

Tự tay giết chết y, lưu linh hồn y lại.

14. Chương 14

Trước một câu hỏi “Kiếp trước có thù?” của Hà Tử Yến, kí ức đã qua trùng trùng hiện lên trước mắt Bạch Bích.

Từ giây phút tìm thấy y, Bạch Bích liếc mắt đã nhận ra ngay, tuy rằng vẻ ngoài đã khác biệt thật nhiều, nhưng thần thái đó, nụ cười đó, vẫn trước sau như một, chẳng khác mấy may hơn trăm năm trước.

Hắn âm thầm siết chặt nắm tay, rừ mắt xuống, thật lâu không mở miệng. Đến lúc Hà Tử Yến lại gọi nhỏ một tiếng “Bạch Bích?”, hắn mới chậm rãi nâng mắt lên, dùng ánh mắt như phỉ thúy gắt gao nhìn y.

Ý thức được ánh mắt của hắn, Hà Tử Yến lại không kinh sợ mà chỉ cười cười: “Không thù không oán, vì sao phải giết ta chứ? Cho ta một lý do hợp lý đi.”

Lý do hợp lý, hừ. Bạch Bích hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác. Biết rõ nên cứ thế giết quách y đi mới đúng, nhưng nhìn thấy cái tên trước mặt vừa rồi suýt bị cắn đứt cổ mà vẫn dám về nhà gọi “Bạch Bích”...

Hắn, không hạ thủ được.

Cơn tức nghẹn trong lồng ngực, bao nhiêu suy nghĩ hỗn loạn cuồng quay trong đầu óc rồi tung. Kí ức từ không biết bao nhiêu năm trước hòa quyện với mưa xuân lâm thâm bên bờ Trường Giang, liền thành một cảnh....

Đêm đầy sao sáng, hắn cùng Dương Tô ngồi trên bãi đất trống đằng sau quán cơm. Trong bụi cỏ truyền tới tiếng côn trùng rúc lên khe khẽ, gió đêm ngày xuân mềm nhẹ thổi, Dương Tô vuốt ve cái đuôi của hắn, giải thích cho hắn nghe phụ tử đã dạy gì....

Đêm mưa lạnh lẽo, thấp một trần đèn con, con cáo bé xú là hắn ngồi bên mép bàn, khép hờ đôi mắt, nhìn Hà Tử Yến cúi đầu đọc sách, ngắm nhìn bóng dáng y bị ánh nến chiếu lên vách tường.

Tuyết trắng menh mang, tảng đá khắc thành mộ bia bị tẩm nhiễm một màu u ám. Rõ ràng hai chữ ‘Dương’, ‘Tô’ hắn đều nhận được, nhưng lại cứ cố chấp cho rằng cái người nằm dưới đất vàng quạnh quẽ đó chẳng phải đại ca độc nhất vô nhị của mình.

Bên bờ Trường Giang, sáng sớm sương mù mờ phủ, giữa trời nước menh mông như buông một bức rèm thưa nhạt màu, nhìn chẳng rõ ràng. Nắng sớm xuyên qua màn sương, ánh qua song cửa sổ, cũng ánh lên thanh niên áo xanh tay cầm thư quyển bên trong.

Kiểm tìm mấy chục năm, kiểm tìm cả trăm năm, nhưng mà khi chân chính gặp được y, lại thấy biết bao nhiêu năm theo đuổi tìm kiếm đã qua, lần nữa trở thành cơn mộng mê mang ngủ vị tạp trần.

Vẻ ngoài khác biệt, tươi cười như xưa, kí ức đã mất, cơ hồ khiến Bạch Bích lại muốn chạy trốn chết trở về

động phủ trên núi cao cách trở.

Nhưng mà hắn biết, hắn không thể. Đã từng mất mát, giờ đây hắn đã hiểu rồi: lần này, không thể lại buông tay.

Cho nên, y chỉ có thể lẳng lặng đứng lại nơi kia, đứng ở bờ sông phủ cỏ xanh ngan ngát, lẳng lẽ nhìn bóng người trong phòng. Cho đến tận khi Hà Tử Yến chú ý đến sự tồn tại của hắn, đến tận khi y đi ra ngoài phòng, hạ thấp người xuống, thử nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve lông mao như tuyết như nhung.

Động tác dịu dàng quen thuộc khiến Bạch Bích không né không tránh, chỉ im lặng ngồi ngưng mắt nhìn thanh niên không chớp, mặc cho y vuốt ve lưng mình. Tuy là khuôn mặt không giống nhau, nhưng trong khoảnh khắc nghe tiếng hô khẽ đầy ý cười của y, nhìn thấy khóe môi cong cong vẽ nên nét cười nhàn nhạt, thấy y cầm lấy móng vuốt nho nhỏ của mình, khẽ cười, chua xót khó tả cuộn lên trong lòng khiến cho hắn chỉ có thể trốn tránh.

Không phải bỏ chạy lên động phủ trong núi sâu, mà là nhảy lên đầu vai thanh niên, vùi đầu vào hõm cổ y, không nhúc nhích, chỉ dám len lén nheo đôi mắt lại, dùng cặp đồng tử biếc xanh lẳng lặng nhìn sườn mặt của y, không chớp mấy may.

Qua mấy ngày nay, Bạch Bích đã xem thấu: Hà Tử Yến đời này có lẽ may mắn hơn Dương Tô nhiều lắm. Y không cần lén lút trốn dưới bệ cửa sổ học đường, không cần nhịn ăn nhịn mặc vụng trộm để dành màn thầu đổi mấy văn tiền lẻ, không cần nhìn sắc mặt ông chủ mà sống, không cần sợ bị bà chủ đánh đòn. Ở nơi này, y có một đám học trò nhỏ ngoan ngoãn nghe lời đọc sách, có ngư dân thường xuyên chiếu cố ít nhiều, có lão đại phu lo lắng chăm nom. Y như vậy, có nguyện ý bỏ lại tất cả không? Nếu hắn quả thực hại chết y rồi, y có ôm hận với hắn hay không?

Quan trọng hơn là, Hà Tử Yến đời này đã không còn nhớ một Bạch Bích từng quần quýt bên chân y, không nhớ rõ từng đáp ứng sẽ trở thành đại ca độc nhất vô nhị của hắn, không nhớ rõ cái túi nhỏ sắc sỡ sắc màu mà y dùng vải vụn thức thêu đêm may thành, không nhớ rõ y từng cùng hắn ngoắc tay làm dấu, hứa hẹn chờ hắn trở về....

Tiếng thở dài im lặng tràn ra khỏi đường môi, Bạch Bích chậm rãi buông lỏng nắm tay, không nói gì nữa, cuối cùng chậm rãi ra khỏi cánh cổng tre, ra khỏi một giấc mộng cũ không thể tìm về.

Còn lại một mình Hà Tử Yến không hiểu rõ chuyện tình, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng bạch y thanh niên dần dần tan biến trong tấm rèm mưa phủ...

15. Chương 15

Gió đêm hiu hắt lạnh, dưới màn trời lam sẫm, những ngôi sao xếp hàng ngay ngắn rắc ánh sáng mỏng lung thanh nhã xuống mặt đất mênh mông. Gió nhẹ quét qua làm vẩn lên mùi bùn đất quện đầy không khí, lá trúc phát phơ theo gió đổ xuống loang lổ bóng cây.

Trong mảnh rừng trúc vắng bóng người lại có ánh lửa bập bùng chớp tắt. Một thân ảnh bạch sắc ngồi lặng nơi đó, đưa từng chồng tiền giấy vào chậu lửa than, động tác thông thả mà thành kính.

Tro tàn đen xám mang theo đốm lửa lập lòe bay lên không trung, thoát sáng thoát tối trong gió nhẹ như đàn đom đóm lượn bay trong rừng trúc.

Phía sau truyền tới động tĩnh rất nhỏ, đi liền với tiếng bước chân là giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên bên tai:

“Bạch Bích.”

Bạch Bích không quay đầu lại, chỉ im lặng nhìn chậu than và tiền giấy chìm dần vào ngọn lửa.

Hà Tử Yến đi tới, ngồi xổm bên cạnh Bạch Bích, cùng hẩn nhìn sắc lửa thẳng chốc bùng lên, thẳng chốc lại tàn, cuối cùng dần dần bùng cháy tản mát ánh cam rực sáng.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt Bạch Bích, những đốm đom đóm đượm màu lửa cháy bay múa quanh người hẩn, lấp lánh quang hoa thản nhiên, rồi dần dần tiêu tán.

Thật lâu sau, Hà Tử Yến nhẹ giọng hỏi: “Vị này là... bằng hữu của ngươi à?”

Trong lòng căng thẳng, Bạch Bích lặng im một lát, mới lạnh nhạt đáp:

“Một cố nhân.”

Kỳ thật, hẩn làm sao lại không biết tiền giấy này sẽ chẳng đến được tay Dương Tô, y đã sớm đầu thai chuyển thế rồi. Giờ này khắc này, y đang bầu bạn bên người hẩn đây.

Đưa tờ tiền giấy cuối cùng vào chậu lửa, Bạch Bích đứng thẳng dậy, mắt lạnh nhìn người bên cạnh: “Ngươi tới đây làm gì? Không sợ chết sao?”

Hà Tử Yến chỉ cười: “Cũng không phải. Không phải ta muốn chết, mà là đến để tìm người.”

“...”, Bạch Bích lạnh lùng liếc y, không nói.

Hà Tử Yến ung dung nói tiếp: “Ta đến tìm người, cũng là một cố nhân.”

Gió xuân hây hẩy cuộn tàn tro lên giữa không trung, ánh lửa chập chờn tối sáng trong đêm như ngân hà rơi xuống phàm trần.

Ánh lửa lóm đóm lấp lánh chiếu vào ánh mắt biêng biếc thăm xanh của Bạch Bích, cũng ánh vào đôi người đen láy của Hà Tử Yến.

Nắm tay bên người Bạch Bích bắt giắc siết chặt, Hà Tử Yến nhìn thấy trong mắt, khắc ghi trong lòng. Hồi lâu sau, y khẽ cười, không hiểu sao, bàn tay theo bản năng đưa lên xoa đầu Bạch Bích_____nhưng mà Bạch Bích cao hơn y nhiều quá, động tác này đối với y mà nói...thực là có chút khó khăn.

Bạch Bích bĩu môi, thì thầm lẩm bẩm điều gì Hà Tử Yến nghe không rõ. Chỉ thấy thanh niên cao gầy mang vẻ mặt thiếu tự nhiên bỗng đứng ngồi bệt xuống nền đất rừng.

Một ngồi một đứng, độ cao vừa đủ, thành ra động tác thuận tay hơn nhiều. Hà Tử Yến đặt tay lên đầu Bạch Bích, vò rối mái tóc mềm mại:

“Nè.”

“... Sao?”

“Ta nói này, ừm, chẳng lẽ kiếp trước ta là mẹ người hả?”

“...”

Bạch y thanh niên phần nộ nhảy dựng lên, tựa như bé con hồ ly tròn vo năm đó, lao thẳng đến trên người Hà Tử Yến, ngoác miệng lộ răng nanh, ngoàm một miếng cắn xuống cánh tay y_____tư thế ác là thế, miệng hạ lại nhẹ nhàng.

Hà Tử Yến để mặc thanh niên bên người lộ vẻ trẻ con không hợp tuổi, mặc cho hắn nắm chặt lấy tay mình, mặc cho hắn cắn cắn hồi lâu, sau đó ôm chặt lấy mình, rồi cúi thấp đầu xuống.

Ánh trăng bàng bạc ánh lên đóm lửa đầy trời, dát bạc lên bạch y thanh niên ôm lấy thân nhân chẳng nở rời tay, cũng đổ ánh ngời lên con người đen láy của Hà Tử Yến, sóng sánh sóng sánh, tràn ngập ý cười.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-phien>